Молочна Путь сяйлива сестро
Білявих ханаанських рік
І тіл коханок білочреслих
Чи пригойдає твій потік
Нас до галактик новоскреслих

Пекуча сіль в очах повій
Кохання гарне як пантера
Цілунок флорентійський твій
В устах горенить ще й тепера
А долі в нас пішли в роздвій

Від поглядів її над Рейном
Рої здіймались зореві
В очах їй плавали сирени
А цілувались до крові
Що аж ридали феї ревно

І все ж душею сироти
Я жду біля моста Повернень
І як колись із темноти
Ця жінка вернеться до мене
Я їй скажу Нарешті ти

Небесні ллються дунаї
Крізь голову порожню й серце
О мої бочки Данаїд
Я з радістю віддав би все це
Щоб стати знов дитям наївним

Тебе я не забуду ввік
Моя голубко незриданна
Мій білий рейде де ти зник

Мій дальній острове Жадання
Моя трояндо мій гвоздик

Фавн козлопан Дідона й Федра
Піравсти й Ельмові огні
І долі дві злиденна й щедра
Круг шиї зашморги тугі
На біль мій всеогненна жертва

Єдиноріг і козеріг
Дублюєш долю ти мій болю
І це б я отак-о згорів
На тім святім кострі з тобою
В пелюстках ранньої зорі

Злобоже ти блідий кумире
Жерці-безумці одягли
У чорне вже твої офіри
Даремно сльози всі лили
Злобоже ти не гідний віри

А ти повзуча манія
Бог над померлими богами
Вимірюй землю п'ядь у п'ядь
Яка ще стелеться під нами
О тінь моя стара змія

По сонцю на твою вподобу
Тебе водив я день при дні
Похмура подруго до гробу
Належиш марна ти мені
О тінь моя моя жалобо

Зима померла вся в снігах
Вже білі вулики спалили
А по гаях і по садах
Весну ясну і квітень милий
Піснями славить кожен птах

Смерть імортелів срібнолитих
Сніг розливаючись сріблом
Тіка від гусениць оливних
Весни утішниці сіром
Що знов всміхаються сумливо

А в мене серце все в карбах
Як зад в шовках у дам з Дамаска
Тебе любив я дуже ах
Так зле я мався що зламався
Добуто з піхов враз сім шпаг

Сім шпаг із піхов враз добуто
Сім обосічних жал жалів
У серце врізалося люто
Аж розум з болю ошалів
То як же можу я забути